Doğan Kardeş

Sayı 40

LEYLEKLER GELİYOR!

Krş. 25

Hop Hop Tahtaravalli oynuyor !

1.

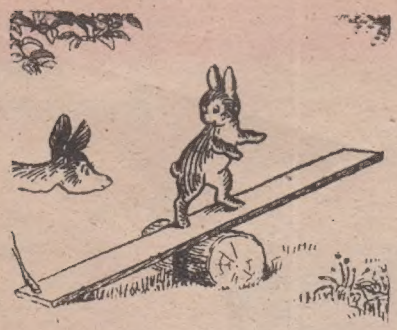

Hop Hop Tavşan, bir gün kırda oynarken bir tahtaravalli görür. Hemen Ala Ceylanı çağırır:
— Bak ne buldum, gel beraber oynıyalım!

2.

Hop Hop, koşa koşa tahtanın öbür ucuna çıkar. Ala Ceylana:
— Ben şimdi aşağıya basacağım, sen yukarı çıkacaksın.

3.

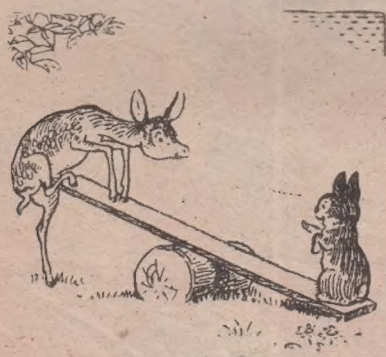

— Şimdi de, sen aşağıya bas da beni yukarı çıkar, der.
Daha bizim Hop Hop sözünü bitirmeden,

4.

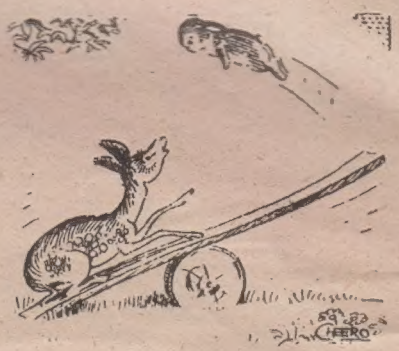

Ala Ceylan, tahtaya öyle bir basar ki, Hop Hop kendisini havada bulur.
— Sana beni hoplat dedimse fırlat demedim ya, diye haykırır.

1 Güzel oyun :

TOPU YUVARLA

Oyuncular, iki takıma ayrılırlar. Her takım, başlangıç çizgisinin arkasında yerlerini alırlar. Oyuna başlanma işareti verilince, takımların bir numaralı oyuncuları, her takıma verilen topu ayaklariyle yavaş yavaş yuvarlayarak kaleye kadar götürüp tekrar geriye getirirler. Bir numaralı oyuncular, topu iki numaralı oyunculara, iki numaralı oyuncular, üç numaralıya, o da dört numaralıya verir ve oyuna böylece devam edilir. Önce bitiren takım oyunu kazanır.

En çok sevilen

Çocuk dergisi

Doğan Kardeş e

siz de abone olunuz!

24 sayı 5 lira

ADRES:

P. K : 2217 Beyoğlu - İstanbul

HAZIRLIYANLAR:
Vedat Nedim Tör
Neriman Hızır
(Ayşe Abla)
Nebahat Karaorman
Nahit Tendar
Fahrünnisa Seden

Doğan Kardeş

HAZIRLIYANLAR:
Cemal Nadir Güler
Selma Emiroğlu
Münevver Alpar
Nihal Yalaza Taluy
Eflâtun Cem Güney
Şükrü Enis Regü

Sayı: 40 | 15 Mart 1947 | Cild: 2

Cemal Nadir Amcamız öldü..

Kardeşlerim, içimiz kan ağlıyor: Cemal Nadir amcamızı kaybettik. Halbuki geçen sayımızda onun çok hasta olduğunu bildirmiş ve kendisine candan şifalar dilemiştik.

Cemal Nadir amcamız, Doğan Kardeş'in ilk sayısındanberi bizim için çalıştı. "Tarzan Türkiyede,, adlı uzun ve çok güzel hikâyesini kardeşlerimiz unutmamışlardır. "Amcabeyle başbaşa,, başlıklı resimli fıkralarını hepimiz seve seve okuyorduk. "Doğan Kardeş Müsamereleri,, nin birinde, o, bize hayatını anlatmıştı. Kara tahtaya karikatürler yapmıştı. O gün hâlâ gözlerimizin önünden gitmiyor.

Cemal Nadir amcamızın ölümü, bütün Türkiye'de büyük bir acı uyandırdı. Cenaze töreninde meydanlar ve caddeler insandan taşıyordu. Evlerden hevenk hevenk insanlar sarkıyordu. Herkes yas içinde ağlaşıyordu. Çünkü memleket büyük bir sanatkâr evladını kaybetmişti. Başımız sağ olsun.

Cemal Nadir amcamızı daima sevgiyle ve hayranlıkla anacağız. Onun gibi millete faydalı birer vatandaş olmağa çalışacağız.

Cemal Nadir Amcanın yukarıdaki resmini M. Y. Eremektar kardeş yaptı.

O da bir çocuktu!

PASTÖR

Pastör, bütün dünyaca tanınmış bir Fransız bilginidir. 1822 yılında Fransanın Dole kazasında doğdu. Babası ortahalli bir deri tüccarıydı.

Pastör'ün küçükken en çok resim yapmağa merakı vardı. Sınıfta yaptığı renkli resimleri, hem arkadaşları, hem de öğretmenleri çok beğeniyorlardı.

Pastör, ilk okulu bitirince, Güzel Sanatlar Akademisine gitmek istediyse de, babası onu civar şehirlerden birindeki kolleje gönderdi. Pastör, bu okula bir türlü ısınamadı. Hep memleketini, annesini, babasını ve arkadaşlarını düşünüyordu. Fen ve Tabiat Bilgisi dersleri de ona pek ağır geliyor, bu derslerden hiç iyi numara alamıyordu.

Nihayet, bir gün okulu bırakıp ailesinin yanına döndü. Yine resim yapmağa başladı. Bir yıl sonra Yüksek Öğretmen okulunda açılan imtihanlara girdi ve kazandı.

Bu sırada Pastörü büyük bir kimya merakı sardı. Eskiden hiç sevmediği bu ders, şimdi ona o kadar zevkli geliyordu ki.. Artık gece gündüz lâboratuarında çalışıyor, kendi kendine deneyler yapıyordu.

Bir akşam doktor arkadaşlarından biri bir toplantıda:

— Neden süt ve et suyu gibi besin maddeleri bir kaç gün durunca bozuluyor ve içinde küçük küçük canlılar meydana geliyor? diye ortaya bir konu attı.

Bu konu, Pastörü günlerce düşündürdü. Acaba sütün içinde bu canlılar nasıl meydana geliyordu? Nihayet uzun araştırmalardan sonra, Pastör, sütün içindeki canlıların kendi kendine olmadığını, bunların havadan gelen mikroplar olduğunu anladı. Doktorların hastalarını ameliyat yaparken âletleri ve sargıları çok temiz tutmaları lâzım geldiği hakkında bir çok yazılar yazdı. Vücuttaki çiban ve yaraların mikroplardan geldiğini ileri sürdü.

O sıralarda Fransada, büyük bir kuduz salgını vardı. İnsanı sancılar içinde öldüren bu kötü hastalığa kimse bir çare bulamamıştı. Kuduza yakalanan bir kimse, eninde, sonunda ölüyordu.

Pastör okulunu bitirip de doktor olunca, ilk işi kuduza bir çare aramak oldu. Bulduğu çeşitli aşıları bir çok kuduzlu köpek, fare ve

PASTÖR

tavşan gibi hayvanların üzerinde yaptı. Günlerce bir netice alamadı. Nihayet bir gün yaptığı aşı kuduzlu bir tavşanda tesirini gösterdi. Tavşan, bir kaç gün sonra iyi oldu. Artık Pastörün sevincine diyecek yoktu. Demek kuduz şimdi tehlikesiz bir hastalık haline gelmişti. Fakat Pastörün sevinci uzun sürmedi. Acaba hayvanlara yaptığı bu aşı, insanlar üzerinde de tesirini gösterecek miydi? İşte bu, Pastör'ü aylarca düşündürdü. Talih burada da Pastörün yüzüne güldü. Bir sabah erkenden, bir kadın, Pastörün muayenehanesine gelerek:

— Kızım Öjen, kuduza yakalandı. Doktor ne olur onu kurtar!. diye yalvardı.

Fakat Pastör:

— Elimden bir şey gelmez ki diye cevap verince, kadın ağlamağa, deli gibi döğünmeğe ve saçlarını yolmağa başladı. Pastör bu zavallı anaya acıdı:

— Peki, haydi kızını getir, dedi. Biraz sonra Öjen'i getirdiler. Zavallı kız baygın bir halde yatıyordu. Yaraları çok ağırdı. Kuduzlu bir köpek onu on dört yerinden ısırmıştı.

Pastör, ne yapacağını şaşırmıştı. Acaba aşıyı bu çocuğun üzerinde yapmalı mıydı? Yapınca ya zavallı kız ölüverirse.. Nihayet düşündü, taşındı kararını verdi. Ne olursa olsun, muhakkak kızı aşılıyacaktı. Hemen o gün ilk aşıyı yaptı. Bu aşı on beş gün kadar devam etti. Fakat bir türlü hasta iyi olmuyordu.

Pastör geceleri rüyasında hep Öjeni'yi kudurmuş olarak görüyor, bağırarak yatağından fırlıyordu. Bazı geceler sabahlara kadar uyumuyor, düşünüyordu. Bir ara biraz dinlenmek için bir köye gitti. Oradan her gün telgrafla Öjen hakkında haber alıyordu. Nihayet bir akşam, Öjen'in iyileştiğini öğrendi. Sevinç içinde bir ata atlayıp muayenehanesine gitti. Gerçekten Öjen iyi olmuş, kuduz hastalığından eser kalmamıştı.

Pastör, bütün ömrünü deneyler yapmakla ve insanlığa hizmet etmekle geçirdi ve 1895 yılının Eylülünde öldü. Ölürken yanında bulunan arkadaşlarına:

— Daha nekadar yapacağım şey vardı. Hayattan ayrılacağıma üzülmüyorum, yalnız insanlığa iyice hizmet edemediğime acıyorum, dedi.

EFSANE

KAHRAMAN CABCA

Anlatan : Nihal Yalaza Taluy

Avcı Kile'nin karısı ölmüş. Ölürken, minicik kızını kocasına emanet etmiş. Kızın adı Cabcaymış. Kile, biraz ağlamış, sızlanmış, sonra da ikinci defa evlenmiş. Kile, karısı Puninka, bir de küçük Cabca üçü bir arada yaşamağa başlamışlar.

Avcı, çocuğunun erkek olmadığına üzülüyormuş ama, küçük Cabcayı da pek seviyor, ona tahtadan oyuncaklar, bebekler yapıyormuş. Lâkin Cabca, kız oyuncaklarından hiç hoşlanmazmış. Babasına:

— Bana kızakla mızrak yap! deyip dururmuş.

Bir gün, Puninka sormuş:

— Erkek çocukların oynadıkları oyuncakları ne yapacaksın kız?

— Babamla birlikte ava gideceğim.

Puninka, bunu hoş görmemiş. Ama Kile kızının isteğini beğenmiş. Cabcaya tahtadan ufak bir kızak, okla yay yapmış.

Puninka, kocasına söz geçiremeyince kızmış. Öfkesini üvey kızından alarak, babası ava gidince, onu hırpalamağa başlamış. Ama Cabca, babasını üzmemek için, hiç şikâyet etmezmiş.

Bir gün Kilenin başına büyük bir felâket gelmiş. Ormanda yaban domuzu avlarken mızrağı, kazara, oradan geçen Büyük Kaplan'ın böğrüne değmiş. Kaplan fena halde kızmış, köpürmüş. Kile, neka'dar yalvarmış yakarmışsa da dinlememiş, zavallı avcıyı parçalayıvermiş.

Kaplan, bundan sonra bu köye iyice dadanmış. Önce hayvanları, sonra da küçük çocukları çalmağa başlamış.

Puninka, kocası ölünce, üvey kızına daha çok eziyet etmeğe başlamış. Evin bütün işlerini ona yüklemiş. Kendisi köşe minderinden kalkmaz olmuş.

Puninka, bir gün Cabcayı ormana, ağaç kabuğu toplamağa yollamış. Kendine yeni bir çarık yapmak istiyormuş. Cabca, baba yadigârı mızrağını alıp ormana dalmış, sağa sola bakıp, kabuğu beyaz olan bir ağaç ararken, o Büyük Kaplanla burun buruna gelmiş. Hayvanın hırçın bakışlarından aç olduğu belliymiş. Ama Cabca, hiç korkmamış. Durduğu yerden:

— Çekil karşımdan hırsız, hain! diye bağırmış.

Sonra en yakın ağacın arkasına saklanmış.

Kaplan, üzerine atılayım derken, alnını ağaca toslamış. Cabca:

— Git buradan, yoksa hesabını görürüm! diye tekrar bağırmış.

Kaplan sırıtmış, bir kere daha sıçramış. Bu defa da iki ağaç arasında sıkışmış, bir türlü kurtulamamış. Cabca, mızrağını kaplana atmış. Mızrak kaplanın bir gözünden girip öbüründen çıkmış. Kaplan hemencecik ölüvermiş. Cabca, kaplanın kuyruğunu kesip eve dönmüş. Köy meydanında ihtiyarlar toplanmışlar, bu köyü bırakıp Büyük Kaplan yüzünden ne tarafa kaçacaklarını konuşuyorlarmış.

Cabca:

— Bir yere gitmeğe lüzum kalmadı ağalar! demiş. Kaplan gelmez bir daha.

En ihtiyar bir Türkmen, küçük kızın büyüklerin konuşmasına karıştığına kızmış.

— Boyundan büyük işlere karışma küçük! Kaplan bir kere dadandığı yeri kolay kolay bırakmaz, diye Cabcayı terslemiş.

Cabca, kaplanın kesik kuyruğunu göstererek:

— Onu ben vurdum. Kuyruğunu da size getirdim; demiş.

Köylüler, bu defa fena halde korkmuşlar. Hepsi birden kıza bağırmağa başlamışlar:

— Ne yaptın cahil kız! O kaplanın ruhu köyümüzü rahat bırakmaz artık. Yakında hepimizi çoluğumuzla çocuğumuzla boğacak.

Ama Cabca:

— Avcıların kanunlarını ben de biliyorum ağalar! demiş. Büyük Kaplana iki kere, yanımdan gitmesini rica ettim. Sözümü dinlemedi.

Artık buna kimsenin diyeceği kalmamış. İhtiyarlar, göçten vazgeçmişler. Bütün köy Cabcayı

övüyor, gözünün içine bakıyormuş. Yalnız analığı onu eskisinden daha çok hırpalıyormuş. Cabcaya bayram için işlettiği entariyi üç defa söktürmüş, beğenmemiş.

Kızcağız, dere kenarına gitmiş, ağlamağa başlamış. Sazlardan biri ona doğru eğilerek:

— Üzülme küçük, sana yardım ederiz! demiş. Sen azıcık yat da uyu...

Cabca, çimene uzanmış. İşlediği entariyi başucuna koymuş. Kız uyur uyumaz, sazlar entarinin üzerine Cabcanın gözyaşlarını toplıyarak, püskürtmüş ve çiçeklerin güzelliğini kumaşa işleyivermişler. Entari öyle bir olmuş ki, bütün köy, şehir halkı onu görmek için geliyor, bakmaktan doyamıyorlarmış. Ama Puninka:

— Geyik yünüyle işlenmiş bir entari isterim! diye tutturmuş.

Mevsim yazmış. Yazın geyiklerin kılları kısa olur. Cabca, bütün köyü dolaşmış; kimsede kıştan kalmış geyik kılı bulamamış. Eve dönmüş, ağlamağa başlamış. Birdenbire, babasının yaptığı oyuncak geyik:

— Ağlama küçük kız. Sana yardım ederim, demiş ve ayağını yere vurmuş, vücudunu titretmiş, birden büyümeğe başlamış. Büyüdükçe üstünde upuzun, kışlık beyaz tüyler çıkmış. Geyik tüylerini üstünden silkmiş ve yine eskisi gibi küçücük bir tahta geyik olmuş.

Cabca, binbir güçlükle analığının entarisini işlemiş. Puninka bu defa da burun kıvırmış.

— Bir de ben işliyeyim de sen gör! demiş. Nineme koş, iğnemi iste. Ama sabaha kadar eve dön.

Puninkanın ninesi uzak bir memlekette oturuyormuş.

Cabca boynunu büküp oyuncak bohçasının yanına oturmuş, ne yapacağını düşünmeğe başlamış. Birden:

— Üzülme Cabca! Biz seni kuş gibi istediğin yere götürürüz!.. diye sözler kulağına gelmiş.

Bakmış; babasının tahtadan yaptığı on iki köpek canlanmış, güzel bir kızağa koşulu, karşısında duruyor. Cabca, kızağa biner binmez, on iki köpek birden kanatlanmış gibi, bulutlara doğru fırlamışlar. Karın üstündeymiş gibi, koşmağa başlamışlar. Karanlıktan önce, Puninkanın ninesinin köyüne varmışlar.

Puninkanın ninesi hasta yatıyormuş. Cabca ona acımış, onu tutup yıkamış, taramış, çorba pişirip içirmiş. Sonra ondan Puninkanın iğnesini istemiş.

Nine:

— Sen iyi kalbli bir kızsın, demiş. Al şu iğneyi. Ama Puninkaya verirken, başını kendine, sivri ucunu, ona doğru tutmayı unutma.

Cabca, güneşle beraber eve dönmüş. Puninka hiddetinden oturduğu yerde tırnaklarını kemiriyormuş. Cabca'yı görünce:

— Hani iğnem? diye sormuş.

— Buyur.

Cabca, ninenin söylediği gibi, iğnenin ucunu Puninkaya doğru uzatmış. İğne, kadının parmaklarına batmış. İşte ozaman Puninka öyle kızmış ki, Cabcanın üstüne yürümüş, kız kaçınca, kovalamağa başlamış. Bereket oyuncak köpeklerinden biri kızın imdadına yetişmiş, onu sırtına alarak koşmağa başlamış.

O aralık ay çıkmış. Işığı, uzun bir yol şeklinde derenin ortasından uzanmış. Cabca ile köpeği, bu ışık üstünden koşmuşlar. Puninka da, Cabcanın küçük mızrağını kızın arkasından fırlatmış. Babasının eliyle yapılmış mızrak Cabcaya ulaşınca:

— Hoşca kal kızım! Yolun uğurlu olsun! demiş ve tekrar Puninkaya dönmüş. Sağ gözüne girmiş, solundan çıkmış. Puninkanın gözleri birdenbire koskocaman, yusyuvarlak olmuş. Ellerini sallamağa başlamış. Bunlar da, birer kanat oluvermişler. Şimdi Puninkanın yerinde, bir baykuş duruyormuş. Evine dönecek olmuş ama, kanatları onu ormana doğru götürmüş.

Orada bir ağaca konmuş. Adını unutmamak için:

— Pu-nin-ka!.. Pu-nin-ka!.. diye bağırmağa başlamış.

O gün bugün baykuşlar hep böyle bağırırlar.

Cabcayla köpeği de koşa koşa aya varmışlar.

Ondan sonra Cabca, her sabah yeryüzüne iner mızrağını ararmış. Bu sabah gezintilerinde, küçük kız, her Türkmen avcının evine uğrar; silâhlarına bakarmış. O aralık, uyku arasında ağlıyan çocukları görürse, yaşlarını siler, onlara güzel rüyalar dilermiş..

KAHKAHA

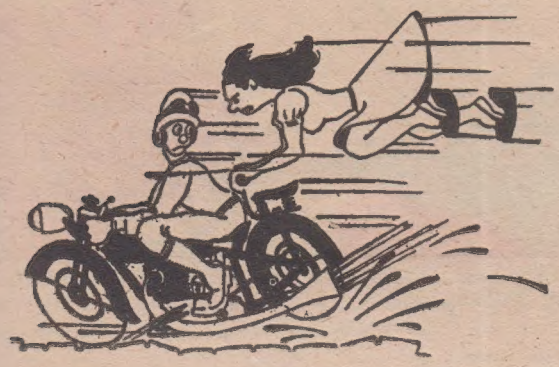

— Ağabey, motosikleti biraz yavaşlatta otu-rayım.

●

AKILLI ABDAL

Kasabanın birinde, herkesin alay ettiği aklı kıt bir adamcağız vardı. Onun en çok; kendisine bir gümüş lirayla bir nikel beş kuruşluk uzatılınca, daima nikel parayı almasıyla eğleniyorlardı.

Kasabaya gelen bir yabancı, adama gümüşle nikel para arasındaki farkı anlatmak istedi.

Öteki kurnaz kurnaz gözünü kırptı ve:

— Bunu ben de biliyorum, dedi. Ama gümüş parayı alırsam, bu denemeyi bir daha kimse yapmaz, ben de bedavadan aldığım beş kuruşlardan olurum.

●

Palavracı bir gezgin, seyahat hâtıralarını anlatıyordu.

— Ekvatör bölgesinde bir deniz seyahati yapıyorduk. Bir gün, hava öyle sıcaktı ki, gemi yolcuları, sırayla, kazan dairesine iniyor, orada biraz serinleniyorlardı...

●

9 rakamıyla tavuskuşu arasındaki benzerliği biliyor musunuz?

Kuyruksuz olunca, ikisi de sıfırdır.

ÖĞRENCİLE DERE

— Bir öğrenci ile bir dere arasında ne fark vardır?

— Dere yatağından çıkmadan gideceği yere gittiği halde, öğrenci okula gitmek için çok erken yatağından çıkmak zorundadır.

●

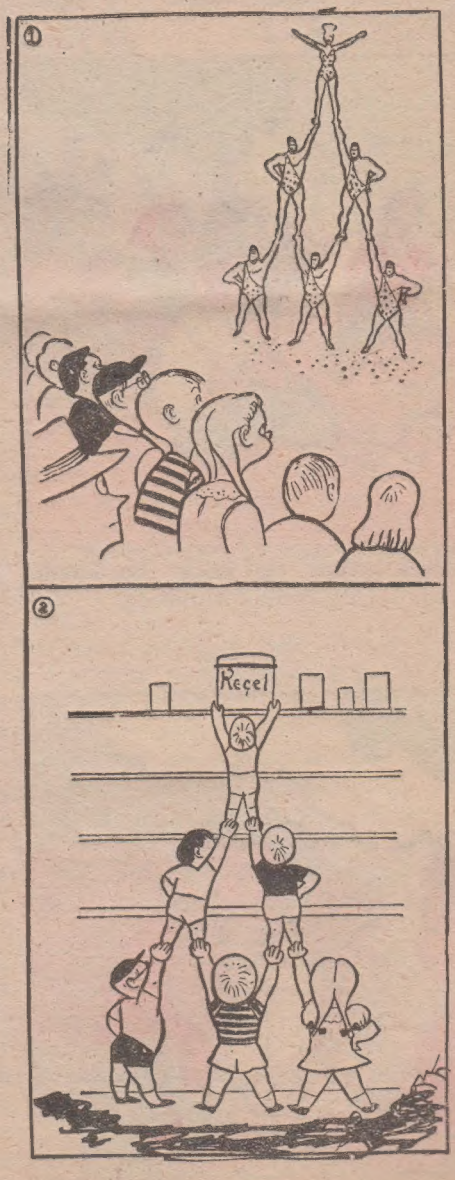

Yaramaz kardeşler cambaz seyretmişlerdi.

CİN'le CAN

BİR TATİL SERÜVENİ

Düşünen ve resimlegen:
Selma Emiroğlu

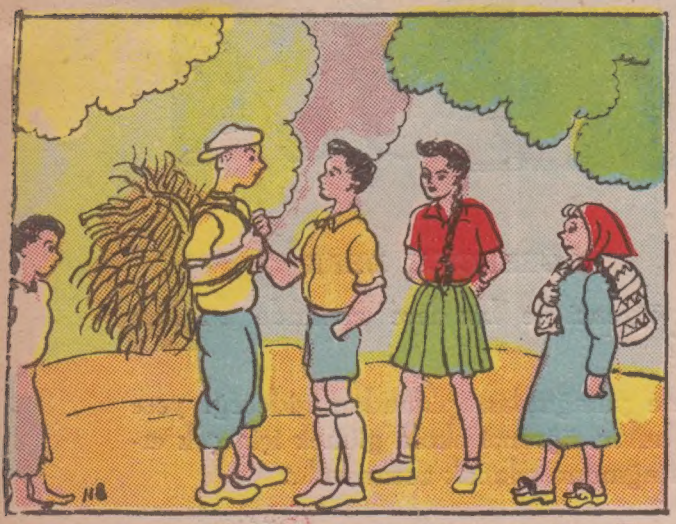

Bunlar köylerine dönen üç köylü çocuktu. En büyükleri, «Siz buralarda ne ararsınız be adaş?» diye Cin'e sokuldu.

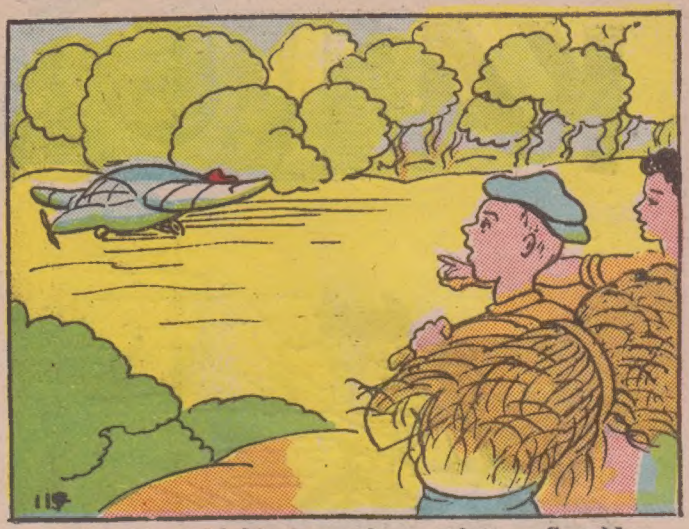

Cin kim olduklarını onlara anlattı. Çocuklar küçük uçağı görünce, hayret içinde kaldılar.

Oturup, ahbaplık ettiler. Ne yazık! Bu köylü kardeşlerin sade bir tanesi okuma biliyordu.

Fakat Can üçüne de birer «Doğan Kardeş» hediye etti. Çocuklar buna pek sevindiler.

Ayrılırken köylü kardeşler de bir heybe dolusu dağ meyvasını Cin'le Can'a bıraktılar. Bu içten gelen bir armağandı.

İki arkadaş yemekten sonra hemen uyudular.

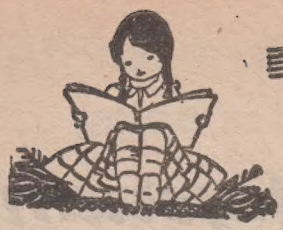

TARİH DEDE Anlatıyor

Turgut Reis

Turgut Reis de meşhur bir Türk denizcisidir. 1485 yılında Menteşe kasabasının kıyı köylerinden birinde doğdu. Ailesi çok fakirdi. Ufak bir tarlalarından başka bir şeyleri yoktu.

Turgut, çok cesur, kuvvetli ve zeki bir çocuktu. Daha altı yaşında iken kendi kendine ok atma talimleri yapmağa ve arkadaşlariyle güreşmeğe başladı. On beş yaşına girdiği zaman köyün sayılı nişancılarından biri olmuştu. Turgut, artık gündüzleri babası ile tarlada çalışıyor, boş zamanlarında da köy delikanlıları ile ava çıkıyor, tilki ve sansar avlıyordu.

Turgut, büyüdükçe bu hayattan usanmağa başladı. O da arkadaşları gibi denizci olmak ve bol para kazanmak istiyordu.

Nihayet bir gün, büyük bir savaş gemisine tayfa yazıldı. Bir kaç yıl sonra, biriktirdiği parayla bir gemi satın aldı. Hemen adamlarını toplayıp bir çok irili ufaklı adalar ele geçirdi. Sonra Barbaros'un donanmasına katıldı. Beraberce uzun yıllar savaştılar. Fakat bir ara Barbaros «Kaptanı Derya» olup da İstanbul'da yerleşince, Turgut Reis, Türk donanmalarının komutanı oldu.

Turgut Reis, arkadaşı Murat Reis'le bir bahar günü, bir deniz savaşından dönerken, denizi kalın bir sis kapladı. Murat Reis, her ne kadar:

— Sise bakmadan yolumuza devam edelim. Belki ansızın bizi düşman bastırır, dediyse de Turgut Reis:

— Olmaz, bu siste bir yere gidemeyiz. Ya kayalara çarparsak? diye donanmaya «Demir at!» emrini verdi.

Fakat bir kaç saat sonra, ansızın düşman gemileri sisler arasından çıkıverdi. Turgut Reis, kendini savunmağa meydan kalmadan arkadaşı Murat Reis'le düşmanın eline esir düştü.

Turgut Reis, Cenova'da tam üç yıl esir olarak yaşadı. Zindanlarda saçları ağardı. Fakat açlığa, susuzluğa ve yorgunluğa rağmen hâlâ eskisi gibi dinç ve kuvvetliydi.

Turgut ve Murat Reislerin acıklı halini haber alan Barbaros, bir gün onları kurtarmak için denize açıldı.

Bir sabah, Cenova halkı uyandığı zaman, kıyıya demir atan yüz gemilik Türk donanmasını görünce, ne yapacaklarını şaşırdılar. Hemen Barbaros'a bir elçi yolluyararak:

— Ne isterseniz verelim. Yalnız şehrimize dokunmayın, dediler.

Barbaros:

— Turgut ve Murat Reisleri derhal buraya getirin, diye bağırdı.

Yarım saat sonra iki kahraman denizci, bir kayıkla getirilirken Türk donanması borazanla onları selâmlıyordu. İki denizci, Barbaros'un bulunduğu gemiye girince, Barbaros gidip ikisini de kucakladı ve:

— Geçmiş olsun yiğitler» dedi. Turgut Reis'le Murat Reis sevinçten nerdeyse ağlıyacaklardı. Barbaros, yanındaki arkadaşlarına dönerek:

— Turgut benden çok cesurdur. Hem iyi bir savaşçıdır. Ölürsem gözüm arkada kalmaz artık», dedi ve Turgut Reis'e on gemi bağışladı.

Turgut artık bundan sonra yine denizlerde dolaşmağa başladı. Akdenizdeki bütün adaları, Tunusu, Trablusu ve daha bir çok yerleri ele geçirdi. Kendine karşı gelen düşman gemilerinin hepsini bozguna uğrattı.

Barbaros ölünce, Türk donanması tamamen Turgut Reis'in idaresine geçti. Kanuni Sultan Süleyman, onu Trablus Beylerbeyliğine tayin etti. Artık Turgut Reis'in şöhreti bütün dünyaya yayılmıştı.

Nihayet 1565 yılında Malta adasına yaptığı bir hücumda ağırca yaralandı. Ölürken başucunda arkadaşlarının ağladığını görünce:

— Vatan her şeyden üstündür. Onun için canın ne kıymetli olur, dedi.

I

Çeviren : S. K. Emre

Küçük Jak'ın doğum gününde, postacı ona güzel bir kitap getirdi. Bu kitapta birçok küçük kız ve oğlan çocuklarının resimleri vardı. Bu resimlerdeki çocuklardan bazısı, kara derili, kalın dudaklı ve siyah koyun yünü gibi kıvırcık saçlıydı.

Bir başka resimdeki çocukların bakır gibi kırmızı derileri, parlak kara gözleri, basık yüzleri dikkati çekiyordu.

Bu çocukların elbiseleri de başka başkaydı. Siyah derili çocukların üstlerinde hiç elbise yoktu. Sarı derili şımarık çocuklar da beyaz elbiseler giymişlerdi. Bazılarının ise elbiseleri tüyler ve kabuklarla işlenmişti. Bir kısmının ayaklarında, yumuşak köseleden yapılmış, topuğa ve parmaklara bağlanan ayakkabılar vardı.

Bazı kısa boylu çocuklar da deriden elbiseler ve kürkten başlıklar içindeydiler.

Jak resimleri seyrederken yorulmuştu. Fakat böyle bir kitabı olduğu için çok memnundu. O sırada, odaya gelen babasına:

— Babacığım, bu kitapta bir çok çocukların resimleri var. Bunların kim olduğunu ne olur bana anlat, diye yalvardı.

— Bunlar, dünyadaki muhtelif ırk ve millet-lere mensup çocukların resimleridir. Kürkler içindeki şu çocuğun memleketi dünyanın en soğuk olan yeridir. Onun memleketinde en güneşli günde bile her taraf buzlarla kaplıdır. Şu çocuk ufak bir Eskimodur. O, dünyanın en soğuk yeri olan kuzey memleketlerinde yaşar. Biz onun burnunu kürklü elbiseleri içinde güçlükle görebiliriz. Onun yaşadığı yerler, her mevsim karlarla örtülüdür. Evleri buzdan yapılmıştır. Bu evlerin ne kapısı, ne de penceresi vardır.

— Pekiyi, onlar nasıl içeri, dışarı girip çıkarlar?

— Onlar evden girip çıkmak için kapıyı pencereyi düşünmezler. Çünkü çocuklar daima evin içinde kalırlar. Bu evlerin önünde, birkaç tünel vardır. Tünellerin bittiği yer bir deri perde ile kapalıdır. Buradan içeriye hiç rüzgâr girmez.

— Ben bir Eskimolu olmadığıma seviniyorum. Diğer çocuklar gibi olmak isterdim. Onların evleri nasıldır?

Babası dere kenarında oynamakta olan ufak zenci çocuklarının resmini gösterdi:

— Bunlar küçük Afrikalılardır yavrum. Dünyanın en sıcak yerinde yaşarlar.

Jak'ın babası oğlu ile biraz daha konuştuktan sonra dışarı çıktı. Geri geldiğinde elinde bir tomar şeklinde sarılı kâğıt vardı. Tomarın bir ucunu, duvardaki bir çiviye takıp açtı. Bu bir harita idi.

— Bu bir dünya haritasıdır, oğlum. Bunda kıt'aların nasıl dağıldığını öğrenebilir, sonra da insanların bir yerden, diğer bir yere nasıl seyahat ettiklerini görebilirsin. Önce dünyanın yuvarlak olduğunu öğren! Bu harita, düz ve geniş iki çember içine basılmıştır. Bir defa bakmakla dünyanın her iki tarafını birden görmek mümkündür. Haritanın bir çok yeri mavi ile boyalıdır. Buralar denizlerdir. Dünyada karadan çok deniz vardır.

— İngiltere nerededir babacığım?

Babası etrafı sularla çevrili olan kahverengi bir yeri gösterdi.

— Hepsi bu kadar mı? Ben İngilizlerin büyük bir toprakta yaşadığını sanırdım.

— Evet bir büyük toprakta yaşarlar. İngiltere adası halkı, yaşamak için dünyanın her tarafına gitmişlerdir. Şimdi haritaya dikkatli bak Jak, sana diğer toprakları göstereceğim. Haritanın üst kısmı Kuzeyi gösterir. Haritanın alt kısmı da Güneydir. Dünyanın en sıcak olan yeri ortası ve geniş olan kısımlarıdır. Sağ elimin olduğu taraf haritanın doğusudur. Uzak doğunun çocukları sarı derilidir. Sol elimin olduğu taraf ise batıdır. Orayı Avrupa topraklarından büyük bir deniz ayırır. O topraklarda Kızıl derili insanlar yaşar.

Şimdi bana, dünyanın en sıcak, en soğuk yerlerini, sarı, kara ve kızıl derililerin yaşadıkları yerleri göster.

Jak hepsini doğru olarak gösterdi. O sırada misafir çocuklar da geldiğinden hep beraber yemek yemek için diğer odaya gittiler.

Afrikanın göbeğinden gelen mektup!.

Afrika'nın Posto-Novo şehrinde oturan bir okuyucumuzdan şu mektubu aldık:

«Yaşadığım bölgede, Fransız ve İngilizlere çok az rastlanıyor. Ahalinin çoğunluğunu yerli zenciler teşkil ediyor. Burada kış diye bir şey yok. Yaz, tam 12 ay sürüyor. Ocak ayında bile sıcak 40°. Evlerde soba kullanılmıyor ve bütün pencereler camsız. Sıcaktan güçlükle nefes alınıyor.

En sıcak aylarımız Kasım, Aralık, Ocak ve Şubattır. Mart, Nisan, Mayıs ve Haziran ayları kış sayılıyor. Kış diye, yağmur mevsimine deniyor. Bu mevsimde sıcaklık + 20°-ye kadar düşer.

Afrikadaki tabiat zenginliğine nadir rastlanır. Her yanda, insan gözünün alabildiği kadar orman uzanmaktadır. Şehirlerdeki evler, bahçelerin çokluğundan görünmez adetâ... En çok bulunan ağaç palmiyedir. Ormanlar, bahçeler, hep çeşitli palmiyelerle doludur. Bir de «Paplia» adlı kocaman bir ağaç var ki, üzerinde kavuna benzer bir meyva yetişiyor. Şekli, boyu ve tadı kavununki gibi; yalnız çekirdekleri başka türlü. Muz o kadar çok ki, yabani otlar gibi, her tarafta bulunuyor. Muz burada ekmekten daha ucuz.

Ya portakallar! Hem gayet ucuz, hem de bize gelen portakallardan farklı buranın portakalları: kabukları sarı değil, yeşil. Burada sarı kabuklu portakallar, kötü sayılır.

Orman ağaçlarının hepsi renk renk çiçek verirler. Otlar, insan boyundan daha uzundur. Nehirlerin hemen hemen hepsinde timsahlar bulunur. Kayıkla geçtiğiniz zaman, kafalarını sudan çıkarırlar. Ama zenci kürekçilerin bir kürek sallayışıyla kaçarlar.

Denizde köpek balığı o kadar çok ki, avlanırken, sık sık oltamıza yavruları tutuluyor. Ormanda, adım başında, türlü türlü yılanlara rastlanır. Bunların en korkunçları Boa'lardır. Limon büyüklüğündeki örümcekler, bir metre yüksekliğe sıçrarlar.

Afrikada en çok bulunan hayvan, Marguniya adlı karınları sarı renkli kertenkelelerdir. Bunlara her evde, her bahçede bol bol rastlanır. Halk, Maguniyaları pek sever, çünkü onlar örümcek, sivri sinek, eşek arısı gibi zararlı hayvanları yerler. Bundan başka, etrafta yılan bulunduğunu da haber verirler. Yakın bir yerde yılan bulunduğu zaman, odada uyuyan birisi olursa, Marguniya üzerine atlar ve uyandırır.

Haydi şimdilik hoşçakal. Bütün kardeşlere selâm.

Güzel resim yapmağı öğrenelim!.

Bazı kardeşler güzel resim yapamadıklarından şikâyet ederler. Halbuki meram etseler pekâlâ güzel resimler çizebilirler.

Meselâ aşağıdaki şu kolay resimleri hangi kardeş çizemez? Bunlar sizi, hem eğlendirecek, hem de güzel resim yapmasını öğretecektir.

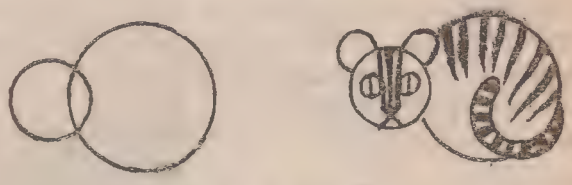

KEDİ

KURBAĞA

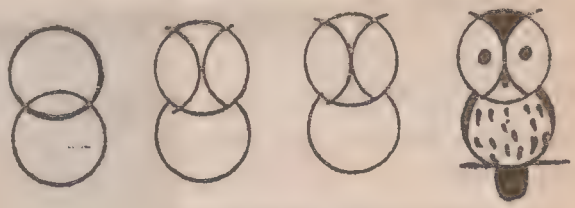

BAYKUŞ

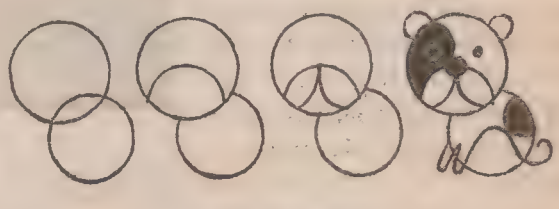

KÖPEK

FAYDALI BİLGİLER

İnsanın vücuduna giren yiyecek ve içecek, aşağı yukarı, aynı miktardadır. Ama yaşaması için gereken hava miktarı bunlardan bir kaç misli çoktur. Ciğerlerimize her gün 12 kiloya yakın hava girmektedir.

●

Yeryüzünün en büyük hayvanı Balina'dır.

Bazı kayalar üzerinde yetişen kuru yosunlar, bilginlerin hesapladıklarına göre, bin yıl kadar yaşarlar.

●

Amerikalı bilginlere göre, yeryüzünde, çok eski zamanlardan bugüne kadar, 90 bilyon insan yaşamıştır.

●

Örümceklerin çoğu her gece yeni bir ağ dokurlar.

ORMANLARIMIZ

Okul i

Ben, geçen yıla kadar hiç orman görmemiştim. Tatilde Bolu ormanlarındaki Abant gölüne gittik. Orada bir hafta yaşadık ta ormanın ne olduğunu öğrendim. Aman kardeşlerim, eğer içinizde orman görmemişler varsa, ne yapıp yapsınlar, bu tatilde mutlaka bir ormanı ziyaret etsinler.

Orman çok güzel, çok rahatlatıcı, çok eğlenceli, çok merak uyandırıcı bir şey. İnsan, ona bir türlü doyamıyor. Uçsuz bucaksız bir ağaç denizi. Uzun uzun, sülün gibi ağaçlar. İçinde kuşlar, bülbüller, sincaplar, tavşanlar, karacalar, ağustos böcekleri. Hele o misk gibi toprak, yaprak, çam, reçine, kekik kokan havası.

Bolu ormanlarında bir de göl var. İçi balık dolu. Hele o gümüş gibi kaynak sularının tadına ve şırıltısına doyum olmuyor.

Amcam bana ormanlar hakkında şunları anlattı:

Orman, memleketimizin en önemli varlığıdır. Ormanlarda yetişen ağaçlardan her türlü yapı, möble, araba, sandık, kâğıt, oyuncak, kibrit, kurşunkalemi gibi bir çok çeşitli ihtiyaçlarımızı karşılıyan şeyler yapıldığı gibi, odun ve odun kömürü halinde de yakacak olarak kullanılır.

Ormanlar bir memleketin iklimi üzerine de çok önemli roller oynar. Ormansız yerlerin havası kuraktır, yağmuru kıttır.

Türkiyede ormanlar daha ziyade deniz kıyılarındaki bölgelere dağılmışlardır. Orta Anadolumuz, çokluk çıplaktır.

Bir memleketin orman serveti, genişliğinin yüzde otuzundan aşağıya düşerse, o memlekete ormanca fakir denir. Bizim ormanlarımızın genişliği, memleket genişliğinin ancak yüzde onu kadardır. Demek ki biz, ormanca fakir memleketlerden sayılırız. Onun için, ormanlarımızın kıymetini bilmeliyiz. Onların üzerine titremeliyiz. Çoğalmaları için de elimizden geldiği kadar çalışmalıyız. Ormansızlaşan topraklar, kuraklaşır, verimsizleşir, fakirleşir. Devletimiz, ormanları korumak için ve ziyan olmaktan kurtarmak için elinden gelen herşeyi yapıyor. Biz, bu memleketin çocukları da Devlete bu büyük davada yardımcı olmalıyız.

SORULAR :

- **Türkiyenin ormanlık bölgelerini gösteren bir harita çiziniz.**
- **Dikkatsizlik yüzünden çıkan bir orman yangınını anlatınız, veya yazınız.**
- **Ormanı anlatan bir şiir yazınız.**

Lâvesi

TABİAT ANAMIZIN EN KÜÇÜK ÇOCUKLARI

Tabiat anamızın küçük, büyük bir çok çocukları vardır, fakat bazıları o kadar küçüktür ki; gözle görülmez. Bunları ancak mikroskopla görebiliriz. Mikroskopu işitmiyen yoktur, belki görmiyen olabilir. Bu, gayet kuvvetli mercekler vasıtasile bir şeyi yüzbinlerce defa büyütebilen ve bize gözle göremediğimiz şeyleri gösteren bir âlettir.

Mikroskopsuz görülemiyen bu küçücük hayvanların ve bitkilerin yaşayışları cidden pek hoştur. Bunlardan bir tanesi (AMEBA) dır. Bu hayvancık bir tek hücreden ibarettir. Suda yahut rütubetli yerlerde yaşar. Ağzı, burnu, eli, kolu, kısaca hiç bir organı yoktur. Karnını doyurabilmek için, jelatinimsi bir maddeden yapılmış vücudünü kendinden daha küçük yemek kırıntılarına doğru uzatarak bunları vücudünün içine alıp hazmederek beslenir. Bir yerden başka bir yere gitmek için de, önce vücudünü bir tarafa doğru uzatır, sonra geride kalan kısmı uzattığı tarafın içine çeker. Böylece yavaş, yavaş yürür.

Bir çok hayvanlar yumurtadan çıkarlar, fakat (AMEBA) yumurtadan çıkmaz. Bu hayvancığın yavrusu doğrudan doğruya annenin yapıldığı maddedir. Çünkü (AMEBA) büyüyebileceği kadar büyüdükten sonra, ortadan ikiye bölünerek bir büyük yerine iki küçük (AMEBA) meydana gelir. Zamanla bu iki küçük de büyüyüp tekrar bölünerek sayılarını arttırıp ürerler.

Ameba kadar küçük ve Amebanın çok yakın bir akrabası olan (FORAMİNİFERA) da üzerindeki incecik tebeşir kabuk sayesinde bize kireç diye tanıdığımız taşı yapar. Bu hayvancık ölünce, eti çürüyüp yok olur, fakat iskelet vazifesini gören kabuk daima bozulmadan kalır. İşte kirecin yapıldığı taşlarla taştahtaya yazı yazdığınız tebeşir, böyle milyonlarca hayvancıkların kabuklarının birleşmesinden meydana gelir.

(RADİOLARİA) dediğimiz kabuklu bir hayvancık daha vardır. Bunun kabuğu hem daha sert, hem daha parlaktır, camı andırır. Bu hayvancık da bıçaklarımızı bilemek için kullandığımız bileyi taşını yapar. Buna benzer diğer taşlar da yine böyle küçücük hayvanların kabuklarından meydana gelir.

Amebanın bu kadar basit olmıyan bir akrabası daha vardır ki, o da (EUGELENA) dır. Bu hayvanciğın birden dörde kadar incecik kuyrukları vardır. Bunlardan bir çok defa daha büyük, bizim ancak gözle görebileceğimiz hayvancıklar, bunları suyun içinde tutup yiyerek beslenirler.

Yine Amebanın akrabalarından, ömrünü suda geçiren bir hayvan daha vardır ki, o da (PARAMAECUM) dur. Yani «terlik gibi» demektir.

Bu hayvancıkların da etrafında bir nevi incecik bacakları vardır, Bunların sayesinde kolaylıkla yüzerler. Bu hayvancıkların en büyükleri mikroskopsuz görülebilirler.

Her gün içtiğimiz ve her işimizde kulandığımız sularda yaşayan bir çok böyle hayvanlar olduğu gibi, bir çok ta bit-

Hayvanları tanıyalım :

KURBAĞA

Kurbağalar, iki hayatlı hayvanlardandır. Hem suda, hem de karada yaşayabilen hayvanlara iki canlı hayvan deniyormuş. «Keşke bizde böyle iki canlı olsaydık!» diye düşünen kardeşler vardır. Belki de bunlara, «Biz, üç hayatlı hayvanız!» diye cevap verecekler de bulunur. Öyleya, insanlar, hem karada, hem denizde, hem havada yaşamasını bilmiyorlar mı? Her neyse, biz dönelim yine kurbağalarımıza. İki türlü kurbağa vardır: Kara kurbağa, âdi kurbağa. Kara kurbağanın hiç dişi yoktur. Ağzının içinde, diş yerine bir zehir saklar. Üstüne saldıran kirpilere, köstebeklere, yılanlara karşı kendisini bununla savunur. Bu hayvanlardan biri, bir kara kurbağayı yakalayıp yutarsa, o da hemen ağzının içinde sakladığı zehiri püskürtüp düşmanının ağzını yakar. Böylece canı yanan hayvan, çenesini açınca, zavallı kara kurbağacık da hapishaneden kaçıp gider!.

Âdi kurbağanın öyle zehiri filân yoktur ama, küçücük keskin dişleri vardır. Kara kurbağa, korkak bir hayvandır. Yalnız geceleri dolaşır. Âdi kurbağa, cesur bir hayvandır. Gündüzleri de gezinmekten korkmaz. Her ikisi de geceleri vakl vakl vakl diye sabahlara kadar konser verirler..

Kurbağalar, böcek tırtıl, kurt, solucan yiyerek beslenirler. Pek faydalı hayvanlardır.

Bütün kışı uykuyla geçiren kurbağalar, ilkbaharda uyanırlar. Bayan kurbağa, yumurtalarını durgun bir suyun, bir bataklığın dibine bırakır. Bu yumurtalar sabun köpükleri gibidir. Mikroskop altına koyup da bakınca, siyah ve beyaz parçalara ayrılmış olduğu görülür. Siyah parçalar, hayvana vücut verecek parçalardır. Beyazlar, bunları besliyecek gıdalardır. Onbeş gün sonra, bu siyah parçalar, birer küçük balık şeklini alırlar. Yumurtayı delip çıkan küçük kara yaratığın ağzı bile yoktur. İşte bu aralık vücudünde depo edilmiş yiyeceklerle geçinir, ve balıklar gibi sudaki hava ile nefes alır. Gitgide ön ayakları büyür, arka ayakları peydahlanır. Vücudünde ciğerler meydana gelir, kuyruğu düşer, nihayet yeni bir yeşil elbiseye bürünür ve karaya ayak atar. Bütün bu değişiklikler iki ay içinde olup biter. Keşke, biz de öyle çabucak büyüseydik!

Bu yıl
ben de
Yapı ve Kredi Bankasından
bir
İkramiyeli Aile Cüzdanı
alacağım

Düşmanlarımız : 6

GRİP

Grip çok bulaşıcı bir hastalıktır. En çok, Sonbaharda, Kışta ve Baharın ilk aylarında görünür.

Grip, hastanın öksürüğü, aksırığı ile etrafa yapdığı mikroplarla geçer. Ve bir kaç gün sonra kendini gösterir. Önce, hafif bir öksürükle hastanın başı, beli, bacakları ağrır, ateş yükselir. Sonra birdenbire üşüme başlar, ses kısılır, öksürük çoğalır. Bu böyle, bir hafta kadar devam eder. Sonra yavaş yavaş hasta iyi olur.

Grip, başka hastalıklarla karıştığı zaman, çok tehlikeli olur. Onun için hastalık iyice geçmeden sokağa çıkmamalıdır.

Bu hastalıktan korunmak için griplilerin yanına gitmemek, hastanın yattığı odaya girmemek, vapur, tramvay, sinema gibi kalabalık yerlere pek sokulmamak lâzımdır.

●

Son günlerde yurdumuzun bir çok yerlerinde grip ve kızamık salgını çoğalmıştır. Aman kardeşlerim kendimize dikkat edelim. Bu hastalıklara yakalanmıyalım.

---

kiler vardır. Bunların çoğu zararsızdır. Fakat bazıları da, vücutlarından çıkarttıkları zehirlerle insanı hasta ederler. Meselâ, sivrisineğin salyasında yaşayan Malarya mikrobu bu nevi hayvancıklardandır.

Tabiat anamızın bu çocukları okadar küçüktür ki; onları ufacık, küçücük diye tarif etmek bile pek yerinde olmuyor. İşte bunun için fen adamları düşünmüşler, taşınmışlar bir çok ta yorulmuşlar, fakat sonunda bu hayvancıkların nekadar olduklarını belirtebilecek bir kelime bulmuşlar ve onlara (MİKROSKOPİK) demişler.

Gerçi bu kelime hayvancıkların nekadar küçük olduklarını anlatıyor ama, yine bize sayıları hakkında hiç bir bilgi vermiyor. Bildiğimiz bir şey varsa, o da bu hayvancıkların daima toplu olarak, sürü halinde yaşadıklarıdır.

Hikâye

Kaybolan İnci gerdanlık!

Anlatan : Hikâyeci Teyze

— Evet, çok güzel, çok zarif bir gerdanlık ama, on iki yaşındaki kız çocuğu için değil.

Ayten'in annesi, beyaz deriden, dar, uzun muhafaza içindeki inci dizisine hayranlıkla bakıyordu.

Bu gerdanlığı Ayten'e, ilk okulu birincilikle bitirdiği için, Enver amcası hediye etmişti. Enver amca, ihtiyar bir adamdı. Kız çocukların, yaşlarına göre, neler giymeleri gerektiğine pek aklı ermezdi.

Sofrada ailece verilen karar üzerine, Ayten, inci gerdanlığını, son sınıfın yapacağı ayrılık müsameresinde takacaktı. Sonra, annesi, Ayten ortaokulu bitirinciye kadar gerdanlığı sandıkta saklıyacaktı.

Yemek bitmek üzereydi. O sırada, yemek odasının kapısında onbeş yaşlarında bir çocuk belirdi. Hırçın bakışları, kâh sofrada, kâh, hâlâ elden ele gezen inci gerdanlığın üzerinde duruyor, orada bulunanlara yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Bu, yüzü gülmez çocuk, Ayten'in babasının dükkânında çalışan Kenan'dı. Kimsesiz olduğu için, ortaokulu bitirir bitirmez, çalışma hayatına atılmıştı.

Ayten'in babası, kapıda duran Kenan'ı görünce kaşlarını çattı.

— Ne istiyorsun? dedi.

— Bayan Nerminin ısmarladığı mantoyu evlerine götüreyim mi?

— Acelesi yok. Dükkâna git. Ben şimdi geliyorum.

Kenan çıktı. Ayten'in annesi ona acıdı. Kocasına Kenan'ı haksız yere terslediğini söyledi.

Fakat Ayten'i elinde büyütmüş Emine Kadın da söze karıştı:

— Kem gözlü bir çocuk. Aytenciğimin şu incilerine nasıl baktığını bir görseydiniz. Elinden gelseydi, üzerine atılıp kapacaktı. Adam olmaz bu çocuk. Bunu bilir, bunu söylerim.

Bir hafta sonra, Ayten'lerin evinde büyük bir kargaşalık oldu. Ayten, gerdanlığını tanıdıklarından birinin düğününde takacaktı. Fakat o gün, inci dizisini mahfazasında bulamadı. Bütün evi altüst ettiler, gerdanlık yok olmuştu. Halbuki Ayten, gerdanlığı babasının müşterilerinden Nermin hanıma göstermeden sonra, mahfazasına koyduğunu gayet iyi hatırlıyordu.

Gerdanlığın kayboluşuna Ayten'in babası da çok üzülmüştü. Onu, tezgâhtarı Kenan'ın üstünde, eliyle koymuş gibi, bulacağından emindi. O gün mağazaya gelir gelmez, Kenan'ı yanına çağırdı. İş sadece Ayten'in gerdanlığının kayboluşuyla bitseydi, belki birkaç gün bekler, araştırırdı. Ama bir gün önce, dükkânından büyücek bir ipek dantel parçasının yok oluşu, Kenan'ın suçlu olduğunda şüphe bırakmamıştı.

Düşündüklerini çocuğun yüzüne söyledi. Kenan şaşaladı. Patronun şüphelerinin haksız olduğunu ispata çalıştı. Ama nasıl ispat edebilirdi ki?... Ayten'in babası nihayet:

— Sana akşama kadar vakit bırakıyorum. Aldığın eşyayı buraya koyar ve bir daha da dükkânıma uğramazsın! diye sözünü bitirdi.

Kenan, patronunun yanında ağlamamak için, dükkânın arkasındaki küçük odaya kaçtı. Duvara yaslanarak acı acı hıçkırmağa başladı.

Kapı kapı dolaşıp iş istemek kolay değildi.... Birdenbire, birisinin omuzuna dokunduğunu hissetti. Başını çevirdi. Karşısında Ayten duruyordu. Kızın ağlamasını gördüğüne, fena halde canı sıkıldı. Ayten'i zaten hiç sevmezdi. Her zamanki gibi kaşlarını çatacaktı. Ama Ayten'in yalvaran sesine karşı dayanamadı.

— Üzülme Kenan ağabey! Gerdanlığın sırrı nasıl olsa meydana çıkar. Seni dükkânımızda bırakması için babama yalvaracağım.

— Kalamam ki Ayten. Burada herkes beni hırsız biliyor.

— İnan ki her şey düzelecektir Kenan ağabey.

Ayten, Kenan'ın elini zorla eline aldı ve olanca kuvvetile sıktı. Sonra koşarak dışarı çıktı.

Kenan, bu iyi kalbli kızdan

Kardeşlerimizden Şiirler

KIŞ

Kar yağar lâpa lâpa,
Kurtlar gelir kasabaya.
Tavuk ve kuzu arar
Bulursa hemen parçalar.

Fakat bizim kasabanın
Köpekleri daha azgın.
Tutar parçalar kurdu
Rahat eder tavuk, kuzu!

Güngör İpekci

BEKÇİ BABA

Bekçi baba her gece
Sokaklar gizlice
Sert adımlarla yürür,
Düdüğünü öttürür.

Sıcak soğuk dinlemez,
Dolaşır hiç üşümez,
Gökte en parlak yıldız
Adımına verir hızı.

Erdoğan Güner

SABAH

Güneş doğdu,
Karanlıklar kayboldu.
Haydi yürüyelim çocuklar
Okula doğru.

Niko Fassilaki

KIŞ BABA

Bütün şiddetiyle geldi kara kış
Başladı tipiler, soğuklar
Çamlara işlendi çiçekli nakış
Yağıyor durmadan lâpa lâpa kar.

Kış baba arıyor girecek koğuk,
Kardan abasını giymiş sırtına.
Dolaşıp duruyor her yerde soğuk
Acı acı esiyor fırtına!

N. Vahit Uluaba

KAMYON

Bizim bir kamyonumuz var.
Yerinde durmaz koşar
Şoför emir verdi mi
Dağlar tepeler aşar.

Nurten Oşar

nasıl sebepsiz, sırf kıskançlık yüzünden, nefret ettiğini hatırladı ve kendinden utandı. Artık dükkâna gitmek lâzımdı. Sakin görünmeğe çalışarak yerinden kalktı. Küçük kızın verdiği teselli, içinde bir ümit kıvılcımı parlatmıştı.

Ayten'in babası birşey söylemiyor; arada bir ona iş veriyordu. Ama Kenan, her an patronun keskin bakışını üzerinde hissediyordu. Bir aralık onu, karşı taraftaki mağazalardan birine gönderdiler. Dönüşte, kapıda, müşterilerden bayan Nerminin babasıyla karılaştı.

Kenan, karşı mağazadan aldığı cevabı anlatırken Ayten'in babası sözünü kesti:

— Yüzüme neden bakmıyorsun Kenan?

Delikanlı, başını kaldırdı. Patronun bakışı yumuşamıştı.

— Yarın dükkâna uğramadan önce, doğru evime gel. Seni Bankaya göndereceğim.

— Beni mi?... Bankaya... ha? Demek...

— Sana karşı haksızlık etmişim oğlum.

Peki ama, Kenan'ın suçsuzluğu nasıl meydana çıkmıştı acaba?

Kenan dışarı çıktığı sırada, dükkâna gelen bayan Nerminin babası; Ayten'in babasına gerdanlıkla ipek dantel parçasını verdi. Zengin, güzel kızında, hoşuna giden şeyleri çalma hastalığı varmış.

Nermin'in babası, Bay Adnan'a, bu meseleden kimseye bahsetmemesini rica etti. Haksız yere iftiraya uğrayan Kenan için de bin liralık bir çek verdi. Bay Adnan, bunu kabul ederek, çocuğun namına bankaya yatırdı.

Ayten, sevincinden ne yapacağını bilemiyordu.

— Ben size demedim mi?.. Kenan'ın suçsuz olduğunu benim içim söyliyordu.

Emine Kadın bile:

— Bu çocuk adam olacak, dedi. Akşam, dükkândan sonra, derse çalışıyor, imtihanlarını verecekmiş. Terbiyeli, nazik... Aytenciğimizin bir dediğini iki etmez. İyi bir çocuk. Ben bunu bilir, bunu söylerim.

Bundan sonra, Kenan, Ayten'in ailesinin ikinci bir evlâdı oldu.

KARA KEDİ ÇETESİ

NIN
BAŞINA GELENLER

Düşünen ve resimleyen:
Selma Emiroğlu

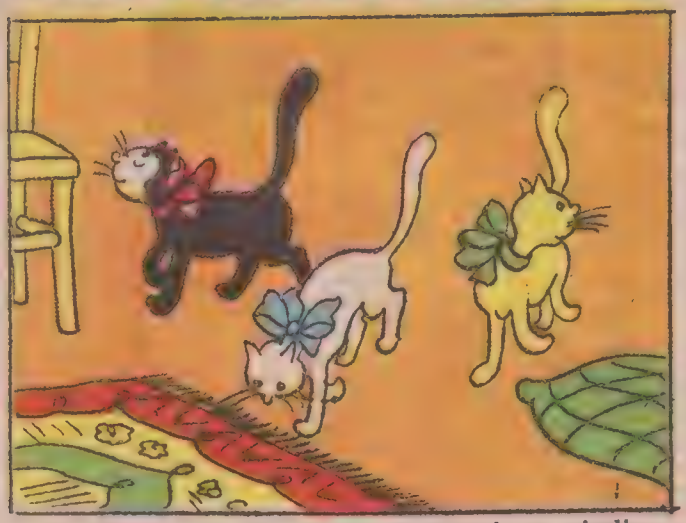

Karakedi — Etrafı şöyle bir gözden geçirelim, bakalım. Ne var, ne yok!

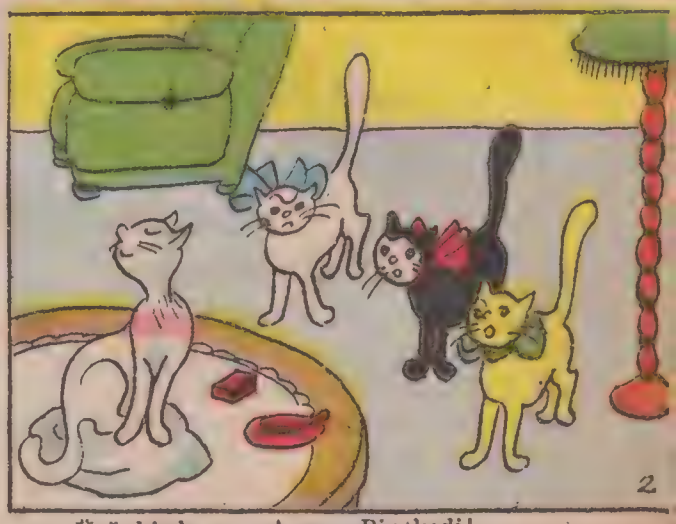

Üçü birden — Aaaa... Bir kedi!

Sarman — Bunu daha önce nasıl da görmedik?

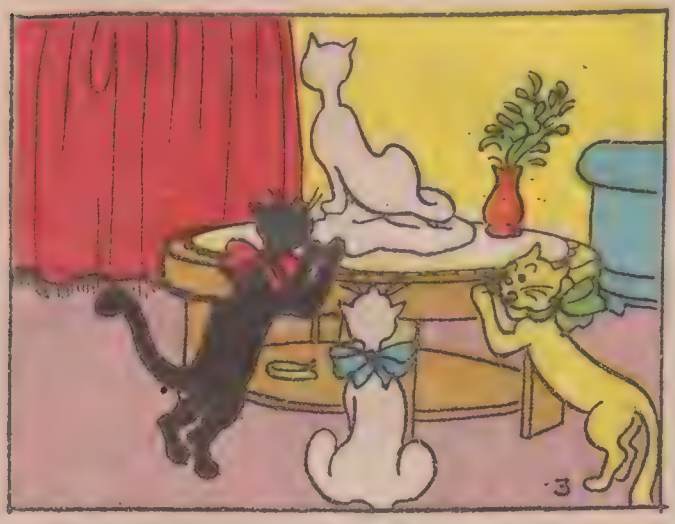

Karakedi — Hişşşt ahbab! Bana baksana..

Pamuk — Hiç de kıpırdamıyor, bu nasıl şey böyle?..

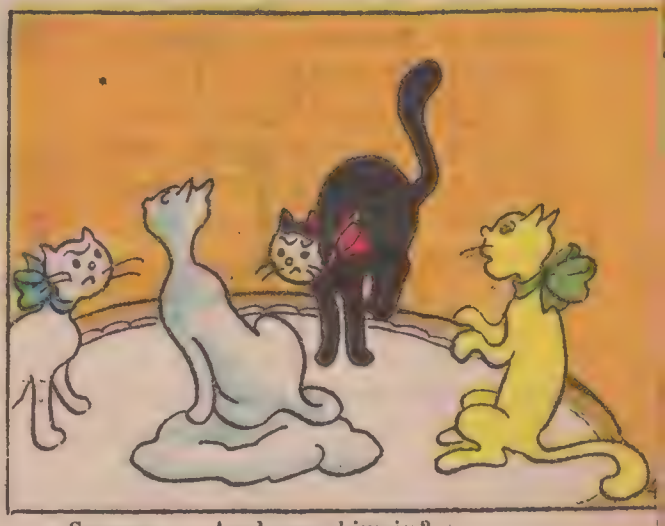

Sarman — Ayol, sen kimsin?

Karakedi — Artık sinirime dokunmaya başladı. Şimdi şu kibirliye bir tokat indireceğim..

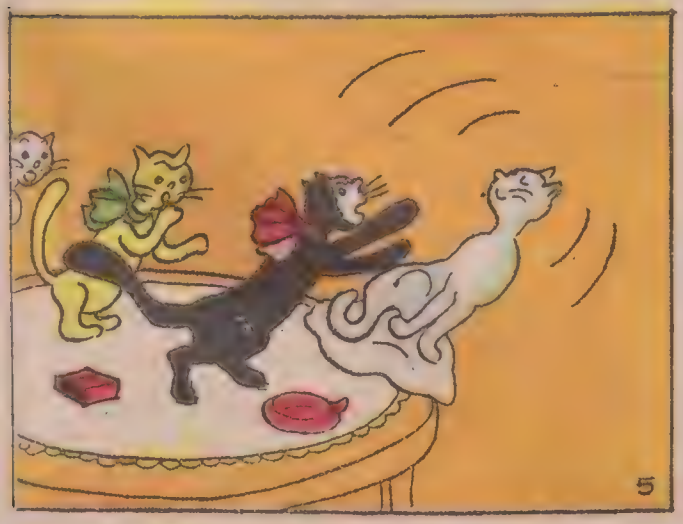

Karakedi — Al sana aptal kedi.. Aaaa..aa!.

Sarman, Pamuk — Eyvah, ne yaptın?..

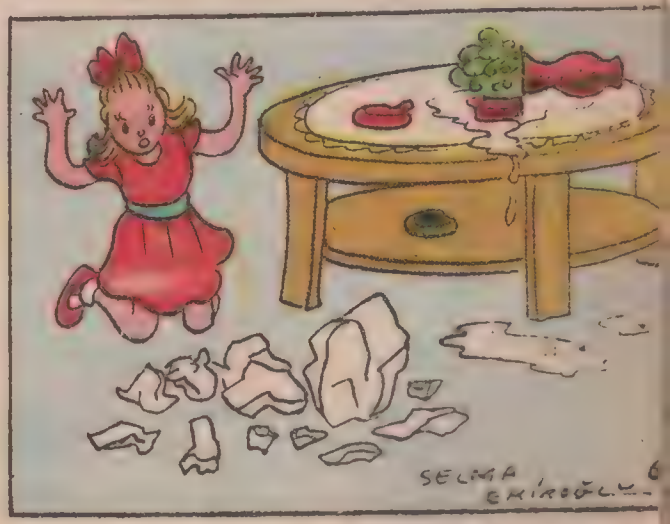

Türkân — Eyvaaah! Mahvolduk. Annemin en sevdiği kedi biblo kırılmış. Kim yaptı bunu acaba?..

ELİŞLERİ

Minicik Bir Elişi Kutusu

İri, düzgün bir cevizi kırarak, ikiye ayırınız. Kabukların her ikisinin ucundan bir çuvaldızla birer delik açınız. Bunu evdeki büyüklerinizden birine yaptırırsanız, daha iyi olur. Bu deliklerden, iki kat kalınca renkli bir kordone geçirir bir sap yaparsınız. İpliğin uçlarına, ceviz kabuklarının birleştiği noktaya, bir boncuk takarsınız. Boncuğun ucuna da floştan yaptığınız bir püskülü bağlarsınız.

Kabukların içine, biraz pamuk koyarak, krepdöşin gibi, ince ipekten bir astarı zamkla yapıştırırsınız. Bunu düz olarak değil, mücevher kutularının astarı gibi, kırış kırış yapıştırırsınız.

Ceviz kabuğundan küçük kutunuz bir kurdelâ ile bağlanacaktır. Kurdelâyı ortadan keserek boncuğun altından zamkla yapıştırırsınız.

Kutunuza iğne, yüksük ve yanınızda bulunması gereken bir iki ufak iplik yumağı koyabilirsiniz. Kapakları kapadıktan sonra kurdelâyı, resimde gösterilen şekilde, bağlarsınız.

İŞTE İKİ GÜZEL DOĞAN KARDEŞ KİTABI DAHA:

I.

Bayram yeri

Şükrü Enis Regü amcanın yazdığı en güzel çocuk şiirleri

II.

Akıl kutusu

Eflâtun Cem amcanın yazdığı çok güzel bir Keloğlan masalı

Bu güzel kitapları siz de çok beğeneceksiniz! Her kitap 50 kuruş. Abonelerimize 40 kuruşa verilir. Okul kooperatiflerine % 20 tenzilât yapılır.

Adres: Doğan Kardeş, Posta Kutusu: 2217 Beyoğlu - İstanbul

Bir Okul Piyesi :

KEDİ HİÇ FAKA BASAR MI ?

Hazırlıyan : ÂDEM ŞAKAR

O y n ı y a n l a r :

Kedi,
Horoz,
Tilki,
Tavşan.

BİRİNCİ PERDE

(Kedinin evinin önü.. Pencerenin altında bir kanape vardır. İki yanındaki yüksek ağaçlar burayı gölgelemektedir. Arkada görünen karanlık ormanı, siyah bir pateka ikiye bölmektedir. Perde kalktığı vakit Horoz avluda dolaşır, kendi kendine konuşur.)

Horoz — Burası Kediyle Horozun evidir,
Dostluğumuz kardeşlikten ileridir.
O, dağda, bayırda dolaşır,
Taze bir av avlamağa çalışır;
Ben de evi silerim, temizlerim,
Güzel yemekler hazırlar, pişiririm.
O gelene kadar evi beklerim,
Neden sonra gelir benim Tekir'im.
Ku-ku-ri-gu-u-u-u, ku-ku-ri-gu-u-u-u!

(Küçük evin penceresi açılır, Kedi avluya bakar)

Kedi — Benim gül ibikli, siyah benekli,
Altın başlı, gümüş gerdanlı Horozum.
Niye böyle acı acı öttün,
Tatıl uykumu ikiye böldün?
Horoz — Kalk artık sevgili dostum!
Kedi — Kalkıyorum, benim cici Horozum!
Horoz — Avcı, avında gerek!
Kedi — Yolcu yolunda gerek!

(Kedi pencereden atlar, tüfeğini omuzuna, henüz yanmıyan piposunu da dudaklarının arasına alır).

Kedi — Hemen içeriye gir, işine bak,
Ama ne pencereye yaklaş,
Ne de dışarı bak!
Kendini o kurnaz Tilkiden sakın,
Dikkat et, faka basmıyasın!
Horoz — Benim gibi bir Horoz Tilkiden korkar mı,
Onun gibi bir budalanın sözüne kanar mı?
Kedi — Bu kadar övünmen biraz yersiz olmalı,
Düşmanın karınca olsa, ondan korunmalı.
Horoz — Peki, peki, haydi güle güle git artık sen,
Hem evi, hem kendimi kollarım ben!

(Kedi ormanda kaybolur. Horoz, evin avlusundan sobayı yakmak için biraz çalı çırpı topladıktan sonra hemen içeri dalar. Evinin bacasından ince bir duman yükselir. Ormanın çalılıkları içinden bir Tilki çıkagelir. Etrafına baka baka acele adımlarla pencereye doğru yaklaşır).

Tilki — Benim gül ibikli, siyah benekli,
Altın başlı, gümüş gerdanlı Horozum.
Pencereye gel de sana yiyecek vereyim!
Horoz — Ben ne seni, ne yiyeceğini isterim.
Tilki — Sana birkaç fasulya tanesi getirdim,
Yaklaş ta hiç olmazsa onları vereyim!
Horoz — Fasulye nasıl acaba, acı mıdır, tatlı mıdır?
Tilki — Hiç acı olur mu, elbette tatlıdır!

(Horoz pencereden başını uzatınca, Tilki hemen onu yakalar. Ormana doğru koşar).

Horoz — *(Telâşla haykırır)* Nerdesin, Tekirim, nerdesin?
Tilki götürüyor beni, yetiş, nerdesin?

(Kedi bu sesi duyar. Koşa koşa eve gelir. Avlunun ortasında durup bakınır. Tilki ağzındaki Horozla ormana doğru koşar. Kedi bunu görür, hızla peşinden atılır. Sonra hepsi çalılıklar ardında kaybolurlar. Sahnenin ardında bir boğuşma sesi duyulur).

Kedi — Seni hinoğlu hin seni!
Yakaladım mı şimdi seni?

(Bir miyavlama ve kanat çırpması duyulur).

Tilki — *(Ağlar gibi)* Etme, Tekir kardeş, etme,
Ben ettim ama, sen etme!
Yüzüm gözüm tırmık içinde kaldı,
Acı bana, çıkmadık bir canım kaldı!

(Tilkinin ayakları arasından Horozu kapmağa muvaffak olan Kedi, Horozla sahneye çıkar. Tilki yeniden çalılıklar arasına saklanır).

Kedi — *(Sert sert)* Hiç büyük sözü dinlemez misin sen?
Sana giderken ne demiştim ben?
Horoz — Artık sözlerinden dışarı çıkmıyacağım.
Kedi — Ben yine ava gidiyorum,
Sana yine tenbih ediyorum:
Sakın Tilkinin sözüne inanma,
Pencereyi hiç açık bırakma.
Horoz — Peki, peki. Haydi güle güle git sen,
Hem evi, hem kendimi korurum ben.

(Kedi yollanır. Horoz içeri girer, pencereyi kapatır. Tilki çalılıklar arasından tekrar beliriverir. Pencereye doğru yaklaşır).

Tilki — *(Camı vurur)* Tık, tık, tık, benim gül ibikli,
Günün aydın olsun siyah benekli!
Horoz — Ne yalanlarını dinlerim, ne fasulyeni yerim;
Hemen çekil git buradan, yoksa seni tepelerim!

(Horoz hiç sarkmadan pencereden dışarıya bakar):

Tilki — Benim gül ibikli, siyah benekli.
Altın başlı, gümüş gerdanlı Horozum.
Pencereye yaklaş ta sana biraz börek vereyim.

(Horoz pencereyi açar. Dışarı bakmak için dikkatle uzanır. Henüz Tilkiyi görmeğe meydan kalmadan Tilki hemen çalılıklar arasından fırlar, Horozu yakaladığı gibi götürür).

Horoz — *(Telâşla)* Nerdesin, Tekirim, nerdesin?
Tilki götürüyor beni, yetiş, nerdesin?

(Horoz ile Tilkinin kayboluşundan sonra sahne bir müddet bomboş kalır. Az sonra Kedi çıkagelir. Etrafına bakınır, pencerenin açık olduğunu görür. Telâşlı telâşlı dolaşmağa başlar. Evceğizin içine girer. Daha telâşlı olarak dışarı çıkar).

Kedi — *(Haykırmağa başlar)* Yalvarırım Horoz kardeş üzme beni,
Nerdeysen çık ta göster kendini.
Kanepenin ne altındasın, ne üstünde,
Ne soba ardındasın, ne kümeste,
Yoksa o hinoğlu hin mi geldi yine?
Seni kapıp ormanlara mı götürdü yine?
Vakit kaybetmeden yetişmeliyim,
O haine haddini bildirmeliyim!.

(Kedi bir kere de evin arka tarafını dolaşır. Ağaçlar ardına, çalılıklar arasına bakar. Sonra yine evin önüne gelir).

Kedi — Hani benim gül ibiklim,
Nerde kaldın siyah beneklim? *(Ağlar).*

(Orman yolundan Tavşan kardeşin geldiği görülür).

Tavşan— Ne var Kedi kardeş, neye böyle üzgünsün?
Kedi — *(Kederli kederli)* Ah o alçak Tilki,
Benim Horozumu yine kapıp gitti!
Nerde arayım Gül ibiklimi,
Kime sorayım Siyah beneklimi?
Tavşan— Onun evini bilirim ama,
Kolay kolay yaklaşamam yanına.
Kedi — Sen yalnız yolu tarif et bana,
Horoz nasıl kapılırmış göstereyim ona!
Tavşan— Öyleyse hiç durmıyalım.
Kedi — İzin ver kavalı da yanımıza alalım.
Tilkiyi güzelce bir aldatalım!

(Kedi evceğizine girer. Orada çuvaldan yapılmış elbiselerini giyinir. Eline de kavalını alır).

Kedi — *(Memnun)* Şimdi hem çalalım, hem oynıyalım.
O kurnazı biz de bir aldatalım.

(Yürür. Kedi kavalı çalmağa başlar ve şu şarkıyı söyler):

Kedi — Kavalımı çala çala,
Düştüm bu çamurlu yola,
Benim sevgili Horozum,
Hangi dağda, bayırda?

Kavalım senin olsun,
Horozum benim olsun!..

İKİNCİ PERDE

(Tilkinin büyük evi. Önünde kır çiçekleriyle süslü ufak bir çiçek bahçesi var. Uzaklarda başları karlı, yüksek tepeler görünür. Evin sağ tarafında büyük bir ağaç, hemen yakınında da ufacık bir çeşme. Kedi ile Tavşan eve geldikleri vakit, Tilki pencereden görünür. Horozu kaptığı, yüzündeki neşeden belli olur).

Tilki — Şimdi seni büyük tencereye koyayım,
Kendime güzel bir yemek yapayım.

(Kedi ile Tavşan sahneye çıkarlar).

Tavşan— İşte Tilkinin sarayı!
Kedi — Ver bana sen şu çuvalı!
Sen de cebine sok şu ipi,
Git şu çalı dibine saklan,
Ama Tilki sezmesin bu işi!

(Kedi Tilkinin penceresine doğru yaklaşır. Bir yandan da kavalını çalarken türküsünü söyler).

Kavalımı çala çala,
Geldim senin kapına,
Herkesten kurnaz olduğunu işittim.
Seni görmeyi pek merak ettim.
Dağ demedim, bayır demedim,
Tilki beni kabul eder, etmez demedim.

Kavalımı çala çala
Geldim senin kapına.

(Tilki pencereden dışarı bakar).

Tilki — Bu kavalı da çalan kim?
Beni böyle merak eden kim?
Kedi — *(Türküsüne devam eder):*
Kavalımı çala çala
Geldim senin kapına,
Herkesten kurnaz olduğunu işittim.
Dağ demedim, bayır demedim,
Tilki beni kabul eder, etmez demedim.
Tilki — Hoş geldin kavalcı başı,
İnlettin bütün dağı taşı.
Sana bir şey hediye edeyim.
Gel biraz ekmek vereyim.
Kedi — Hediyene çok teşekkür ederim,
Ben de sana bir hediyecik getirdim.
Tilki — Nedir o, söyler misin?
Kedi — Ufacık bir fare,
Tilki — Fareye bayılırım doğrusu.
Ne olur sevgili dostum, fareyi gösteriver.
Kedi — Çuvala koydum, gir de alıver!

(Tilki pencereden dışarı atlar. Çuvala yaklaşır. İçine bakar).

Dil köşesi :

Hikâye yarışına hazırlanıyor musunuz ?

Geçen sayımızda ilân ettiğimiz hikâye yarışına hazırlanıyor musunuz?

«Dil Köşesi» nde çıkan söz deyimlerinin her hangi birini, yazacağınız kısa hikâyelerin içinde kullanınız ve 5 Nisana kadar bize yollayınız. En güzel hikâyeyi yazan kardeşlere çeşitli hediyeler vereceğiz.

Hikâye yazmağa meraklı bütün kardeşlerin, bu yarışa katılmalarını çok isteriz.

Şimdi size, yine Eflâtun Cem amcanın hazırladığı «Yürek» kelimesiyle yapılan belli başlı söz deyimlerini veriyoruz.

Yürek yarası
Yürekler acısı
Yüreği katı
Yüreği yumuşak
Yüreği dar
Yüreği geniş
Yüreği yandı
Yüreği bayıldı
Yüreği eridi
Yüreği parçalandı
Yüreği sıkıldı
Yüreğine indi
Yüreğine işledi
Yüreği ağzına geldi
Yüreğine od düştü
Yüreğine su serpildi.
Yüreğinin yağı eridi
Yüreğim yağ bağladı
Yüreğim sızladı
Yüreğim koptu
Yüreğimi oynattı
Yüreğime su serpildi
Yüreğim ferahladı
Yüreğim kabardı
Yüreğim kalktı
Yüreğim ezildi
Yüreğim oynadı

Yüreğim söylüyor
Yüreğini döktü
Yüreğini tüketti
Yüreğime dert oldu
Yüreğini pek tut
Yüreğine düğümlendi
Yüreğinde var, elde yok
Yürekli adam, gözünü daldan budaktan saklamaz.
Yüreksizin biri

Ben de

bütün sigortalarımı

DOĞAN SİGORTA

şirketine

yaptırıyorum !

Tilki — Fare mare görünmüyor, içinde.
Kedi — Herhalde saklanmış çuvalın dibine.

(Tilki bu sözlere inanarak çuvalın içine dalar. Kedi hemen çuvalın ağzını sıkar).

Kedi — *(Çalılıklar arasında saklanmış olan arkadaşı Tavşana):*
Şu ipi getir de çuvalın ağzını sıkalım!

(Tilki çuval içinde zıplamağa başlar).

Tilki — Seni ben çalgıcı başı sanmıştım,
Sözlerine ne güzel de inanmıştım.
Kedi — *(Kızgınlıkla)* Sen bu dünyayı boş mu sandın?
Senden kurnazı hiç yok mu sandın?
Horozu yiyeceğini umarken
Kendin kapana kısıldın!

(Kedi ile Tavşan Tilkinin evine doğru yürürler).

Tavşan— *(Kediye)* Kapı da, pencere de kilitli,
Acaba Tilki anahtarı ne etti?
Tilki — *(Çuvalın içinden)* Anahtarı ben bir yere sakladım,
Beni bırakın da size kapıyı açayım.
Kedi — Sensiz de açarız kapıyı biz.

(Tavşanla ikisi evin camlarını kırarlar).

Kedi — Nerdesin, bana ses ver, Horozum?
Horoz — *(Pencereden dışarı bakar)* Çok şükür sağım dostum.
Kedi — Haydi dışarı atla, Horozum.
Horoz — *(Dışarı çıkmak için denemeler yapar)*
Burası pek daracık,
Çıkmak için bana akıl ver azıcık.
Kedi — Tavşan kardeş, evi yıkalım.
Hemen bu Horozu kurtaralım.

(Kedi ile Tavşan evin damına çıkarlar, çatıyı söküp atarlar. Horoz da kurtularak dışarı çıkar).

Horoz — Nerde o körolası Tilki,
Beni hürriyetimden etti.
Kedi — Kıskıvrak bağladık, yatıyor çuvalda.
Horoz — Aman Tekirim, yalvarırım sana,
Şu tüfeği biraz ver de bana,
Ondan öcümü alayım.
Kedi — O kadar ileri gitme, biraz ağır ol,
Başka zaman işinde dikkatli ol.
Budalaca kendini Tilkiye kaptırma,
Başkalarının yardımile öcalmağa kalkışma!
Horoz — Aman Tekirim, dost acı söyler ama,
Senin sözlerin pek dokundu bana.
Kedi — *(Kavalını Tavşana verir, hızlı hızlı yürür)*
Haydi arkadaşlar şimdi yürüyelim,
Sıcak, sevgili evimize gidelim.
Horoz kardeşin şerefine
Tatlılar yiyip, çorbalar içelim.

(Horoz ile Tavşan Kardeş le hızlı adımlarla Kedinin peşinden yürürler).

Perde İner

İNSAN ÖMRÜ KAÇ YILDIR?

İnsanlar, ortalama olarak 60 - 70 yıl yaşıyorlar. 100 yaşına kadar yaşıyanlar da yok değil. Çok yaşamak için ilk şart, kendimize iyi bakmaktır. İyi beslenmek, temiz hava almak, vücudu fazla yormamak, temizliği sevmek gibi sağlık şartlarını yerine getirmekle insan uzun yıllar yaşayabilir.

Aşağıda okuyacağınız hikâye, 1554 yılında aynen olmuştur:

Bir gün, Kardinal Armanak, sokakta dolaşırken bir kapı dibinde 81 yaşında bir ihtiyarın ağladığını görür.

Kardinal:

— Neye ağlıyorsun? diye sorar.

İhtiyar yaşlı gözlerile:

— Babam dövdü, der.

Koskoca oğlunu döven bu baba kimdir, diye merak eden Kardinal, ihtiyarı eve götürmek ister. Evde daha ihtiyar bir adam kendisini karşılar. Bu dövülen ihtiyarın babasıymış. O da 113 yaşında.

Kardinal:

— Saçlı, sakallı oğlunu dövmüşsün, ayıp değil mi? der.

113 yaşındaki baba:

— Onun, kendinden büyükleri, hele ihtiyarları saymaması ayıp değil mi? Bugün dedesinin yanından selâm vermeden geçti, der.

Kardinal, merakla:

— Hangi dedesinin? Kimin dedesi? diye sorar.

— Kimin dedesi olacak? Onun dedesi. Yani benim babam. 143 yaşındadır, bitişik odada uyuyor.»

Kardinal içeri girer, karyolada mışıl, mışıl uyuyan bir ihtiyar görür. O da gerçekten 143 yaşında varmış.

Görüyorsunuz ki, bazı insanlar uzun yıllar yaşıyabiliyor.

Ö. S.

HEDİYE KAZANANLAR

38 inci sayıdaki bulmacayı çözenler arasında kura çekilerek aşağıda adları yazılı kardeşler şu hediyeleri kazandılar:

1 — Hayat Tınaz (İstanbul), Bir yıllık abone

2 — Hasan Güllü (İzmir), Bir para çantası

3 — Suzan Sayıl (İstanbul), Bir okul çehizi

KİTAP KAZANANLAR:

Ziver Üner (Taksim), Yüksel Dinçer (Uşak), Cevdet Arsan (Beyoğlu), İnci Balkan (Eskişehir), Semih Ersoy, Günsel Karatan, Yılmaz Bozkurt (Beyazit 5- inci okul), Yücel Adam (İstanbul), Semra Yetiker (Taksim), Türkân Denizaydın (Tophane), Fikret Sipahi (Kadıköy), Müzeyyen Nişasta (Tarsus), Erkan Altaca (İzmir), Nail Paşik (Beşiktaş), Yurdagül Akman (Çorum), Nevcihan Aslan (İstanbul), Sevim Toluner (İçel), İlhami Nazlı (Yozgat), Nihat Toy (Beyoğlu), Nurten Uğurlu (Silifke), Mustafa Turan (Çorum), Gülhan Demirel (Alanya), Ertan Algan (Erzurum), Kılıç Ataşık (İzmir), Yusuf Akboğan (Malatya), Ali Göçtü (Mersin), Esin Aşan (Göztepe), Kemal Güral (Malatya), Sevim Barulay (Kayseri), Hakkı Tezek (İstanbul), Aylâ Canoğlu (Beyoğlu),

Dikkat: İstanbulda oturan kardeşlerin hediyelerini almak için idare evimize gelmelerini rica ederiz.

Hacı Bekir amcam olmasaydı ben kimin şekerlerini yerdim?

DOĞAN KARDEŞ Her ayın birinde ve onbeşinde çıkar. - Sahip ve Yazı işlerini fiilen idare eden: VEDAT NEDİM TÖR. İdare merkezi: Beyoğlu İstiklâl Caddesi 320-24 Yeni Han. Adres: Posta K. 2217 - Beyoğlu. Telefon: 42933. — Abone şartları: Yıllık 5 lira, altı aylık 3 lira. (Abone her sayıdan başlıyabilir.) Gelen yazılar, resimler ve karikatürler basılsın basılmasın sahibine geri verilmez. Basıldığı yer: Kâğıt ve Basım İşleri A. Ş. Perşenbe pazar, Taflan sokak

1_İNCİ HARFİ		DA VAR	DE YOK
2_NCİ		DA VAR	DA YOK
HARFİM		DE VAR	DA YOK
4_ÜNCÜ HARFİM		DA VAR	DE YOK
5_İNCİ HARFİM		DA VAR	DE YOK
6_NCI HARFİM		DA VAR	DA YOK

BÜTÜNÜM HER TÜRKÜN KALBİNDE !

Acaba bu nedir?

Bu adam balık avlıyor. Fakat balık bir yere saklanmış. Balığın nerede olduğunu bulunuz!

DİKKAT!

Bu bulmacaları çözenler arasında kura çekilerek, birinciye bir yıllık abone, ikinciye bir para cüzdanı, üçüncüye bir okul çehizi, dördüncüden kırkıncıya kadar güzel bir kitap hediye edilecektir. Cevaplar Nisan ayının 5.ine kadar (Doğan Kardeş P. K. 2217 Beyoğlu - İstanbul) adresine gönderilmiş bulunmalıdır.

●

Bulmaca kurasına girebilmek için her iki bulmacayı da çözüp göndermek ve dergiyi kesmemek lâzımdır.

Nelerin İcad Olunmasını İstediniz?
Yarışına Gelen Resimler:
Yaşar Altan Kardeşin Arzusu
Kendi Kendine Yazı Yazan Dolma Kalem!..

Doğan Kardeş

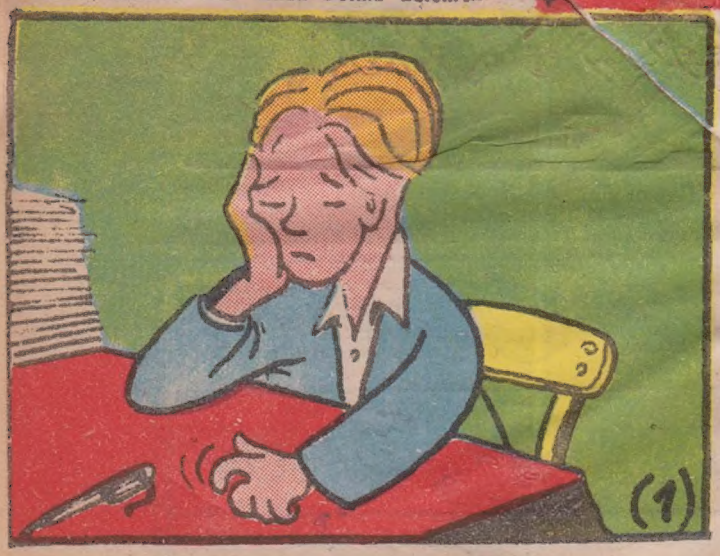

Bir gün canım çok sıkılıyordu...

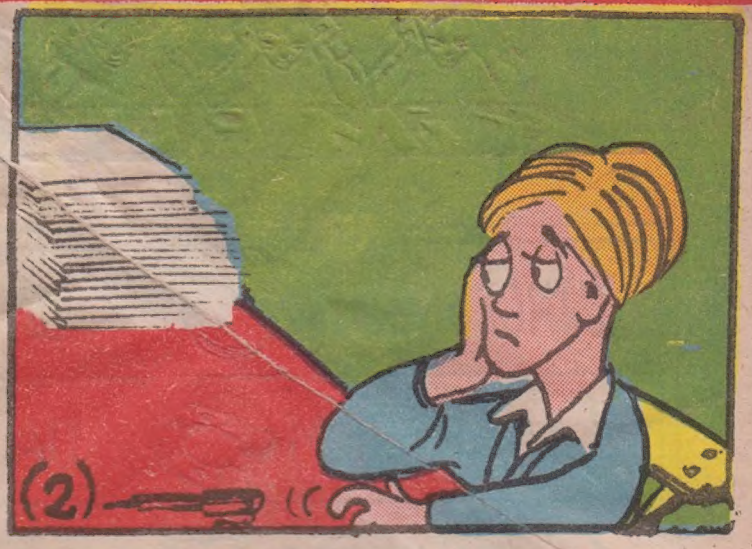

... Çünkü öğretmen bir çok yazılı ödev vermişti..

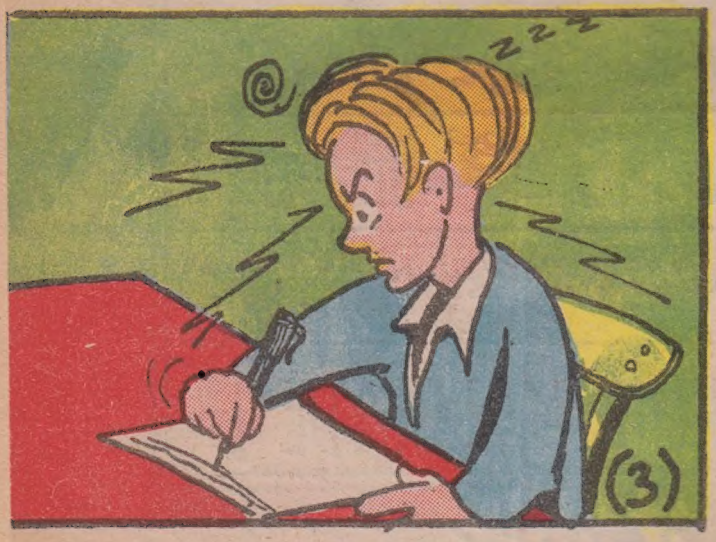

... Halbuki, ben yazı yazmasını hiç sevmem.

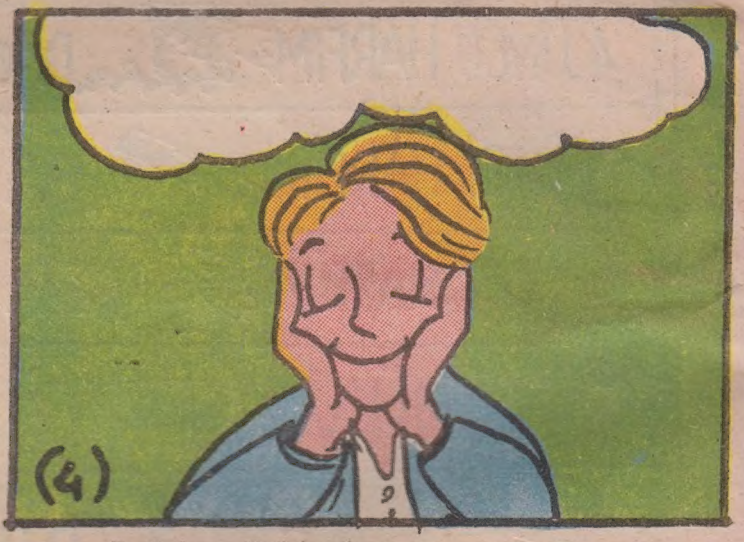

Başladım düşünmeğe...

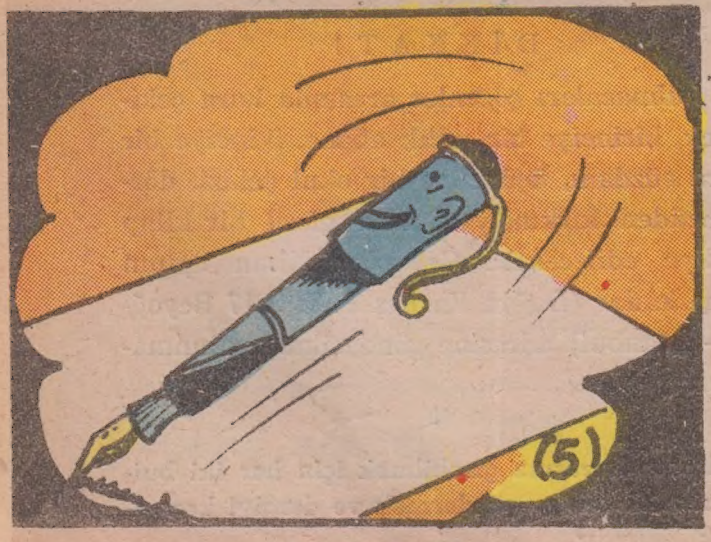

... Aklıma kendi kendine yazan bir dolma kalem geldi.

... Ben söylesem o yazsa... Ohh ne âlâ değil mi?...